

Udsættelser i en Ret ikke paa tilbørlig Maade kunne overkomme Forretningsmassen, saa ansættes en Iode Udsættelse. Andet er det jo ikke, at den hele Foranstaltning dreier sig om, og jeg skal bemærke, at naar jeg har udtalt Omstet om, at man vil fremme denne Sag med nogenlunde Hurtighed, saa er det ikke af særligt Hensyn til Retten, — thi Rettens Medlemmer kunne jo ikke gjøre Mere, end de kunne — men derimod af Hensyn til Publikum, til Befolkningen; thi den Omstændighed, at Retten med de forhaandenværende Kræfter ikke kan overkomme den Forretningsmasse, der foreligger, har naturligvis til Følge, at Sagerne gaa langsommere, og det gaar Altsammen ud over de Folk, som Sagerne angaa, ligesom det naturligvis ogsaa i flere Henseender gaar ud over Rets- og Politifikkerheden. Jeg tror, at den store Tilvæxt, der er i Sagerne, fuldstændig retfærdiggjør den ringe Udvikelse, som der her er Tale om. En Del af de Sager, der her er Spørgsmaal om, ere jo vigtige og alvorlige Sager, Sager, hvor de Tilfælde ofte maa være arresterede, og for disse Sagers Vedkommende vilde det altsaa være i høi Grad uforpærligt, om man ikke ville sørge for, at Retten fik en saadan Førgøelse i sit Personale, at den kunde arbejde med nogenlunde Hurtighed. Dernæst er der den anden Klasse af Sager, som ganske vist ikke have en saa stor Vigtighed, men hvis hurtige Afgjørelse dog alligevel heller ikke er ligegyldig, nemlig de egentlige offentlige Politifager. Som de Herrer ville se af den statistiske Oversigt, som følger med Lovforslaget, er Antallet af disse Sager i den offentlige Politiret steget ganske overordentlig, idet Antallet af disse Sager i det sidste Aar har været 5,140, medens det ved Begyndelsen, i 1864, knapt var halvt saa stort, nemlig ca. 2,400. Disse Sager ere altsaa stegne ganske overordentlig i Antal. Ganste vist er det ikke Sager, som angaa Liv og Bøjsel; det er jo Sager, som for Størstedelen kun dreier sig om ubetydelige Forseelser med Hensyn til Brud paa Politiorde; men netop fordi det er saa ubetydelige Sager, er det magtpaaliggende, at de ikke trække for langt hen. Der er noget aldeles Urimeligt i, at der f. Ex. skal gaa 3 Maanedes hen, inden det kan blive bestemt, om en Mand skal betale 2 Kr. i Mulkt, fordi han har undladt at feie Gaden eller den Slags Ting. Netop disse Smaafager maa gaa hurtig, og naar de ikke gjøre det, saa er det forbundet med mange Ulemper, baade for Publikum og for Politiorde. Jeg tror derfor, at man vilde handle meget uforpærligt, dersom man ved at blande disse store Principspørgsmaal med Hensyn til Indretningen af den kriminelle Proces i Almindelighed ind i denne Sag, vilde foranlede, at den traf ud eller muligen slet ikke blev til Noget.

Beth: Med Hensyn til den Bemærkning, som efter mit Foredrag fremkom fra den høit-

erebe Formand, er det en Selvfølge, at jeg — hvad jeg jo ogsaa maa — aldeles underkaster mig Formandens Stjøn, ligesom jeg ogsaa er vis paa, at det træffer det Rigtige; men jeg tillader mig dog atter, ligesom jeg gjorde i Begyndelsen af mit Foredrag, at henlede Opmærksomheden paa, at Titelen til dette Lovforslag er urigtig i den Henseende, at den urigtig citerer det Lovforslag, som den henviser til, og som den angiver sig som et Tillæg til. Denne Lovs Titel lyder nemlig ikke saaledes, som det er angivet i Lovforslagets Titel, men noget anderledes og navnlig saaledes, at den omfatter en større og videre Ramme, end man skulde tro ved at læse Titelen, saaledes som den findes trykt her i Lovforslaget. Med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra den høitærede Justitsminister, vil jeg først sige, at den høitærede Justitsminister vistnok ikke har overhørt, at jeg fuldt ud erkjendte, at Kriminal- og Politiretten er overbyrdet, og at der er den bedste Grund af Verden, en fuldkommen fyldestgjørende Grund for den til at fordrø den Førgøelse, som Lovforslaget gaar ud paa. Det erkjendte jeg fuldt ud, det vil den høitærede Justitsminister ikke have misforstået; men jeg gif endogsaa videre og gjorde opmærksom paa, at Retten har indskrænket sine Fordringer indenfor saadanne Grændser, at det saavel af Hensyn til Rettens Personale — thi det vil jeg ogsaa gjerne tage med — som af Hensyn til det Offentlige, og af Hensyn til de Sigtede, altsaa de vedkommende Parter, maatte være et Spørgsmaal, om man ikke helst med det Samme burde foretage en større Førgøelse af Kræfterne end den, der her er begjæret. Jeg tror, at dette fortjener Overveielse, og netop fortjener Overveielse af Snteresse for det Forhold, som den ærede Justitsminister fremhævede, og jeg tror det saa meget mere, som det ogsaa fra den høitærede Justitsministers Side er erkjendt, at det, der her er foreslaaet, er det mindst Mulige, hvilket altsaa dog vil sige, at det er høist usikkert, om det er tilfærdigt. Det vilde forekomme mig urigtigt nu at gjøre et Forsøg med denne Lov et Aarstid eller to, for derpaa atter at erfare, at Kriminal- og Politiretten dog er overbebyrdet, naar vi allerede ved Overveielse her, jeg forudsætter i et Udvalg, strax kunde komme til det Resultat, at en Udvikelse burde finde Sted i et større Omfang, end der er foreslaaet. At det sandsynligvis er fornødent, forekommer mig at være antydet saavel fra Rettens Side som fra den høitærede Justitsministers Side. Naar den ærede Justitsminister bemærkede, at man maatte huske paa, at der er et stort Spring fra at forelægge Lovudkast og da navnlig om denne Materie, og til at disse Lovudkast emanere som Love, ja, saa har tilvisse den høitærede Justitsminister Ret; det have vi saamænd Erfaring for. Det er mange Aar siden, at betydelige Lovudkast netop om Behandlingen af kriminelle Sager paa Basis af Anklageprincippet og Ind-